

[Stein.]

rigt usandfærdigt at paadutte Regeringen Handlinger, den ikke har foretaget. Men hvad er „bevidst usandfærdigt“, og hvorledes vil en saadan Bestemmelse blive praktiseret? Det er jo altid, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre saa stærkt understregede, muligt at etablere en Anklage, og den, der kender lidt til de Vilkaar, hvorunder Pressen arbejder, ved, hvorledes man Gang paa Gang er udsat for, at man fra den ene eller den anden Side bryder ind for at hindre Ting, der kan være ubehagelige.

Videre er det vel rigtigt, at Fortroligheden inden for Kommissioner og Udvalg ikke er større, end at baade det ene og det andet lejlighedsvis smutter uden for Murene, men skal der her holdes Justits, er det saa ikke det naturlige at holde den inden for den Kreds, hvem Fortroligheden paahviler? Tilføjelsen til § 129 tager imidlertid direkte Sigte paa Pressemeddelelser, og saa kommer man ud for dette for Smed at rette Bager. For øvrigt kunde man ogsaa anstille adskillige Betragtninger med Henblik paa det Hemmelighedskræmmeri, som ofte præsteres for til Slut at stille Offentligheden over for et *fait accompli*. Det er ikke altid, at dette er af det gode.

Taget under eet vil de Bestemmelser, jeg her har omtalt, kun tjene til at bremse den hæderlige Journalist og den hæderlige Presse, som netop ikke ønsker at komme i Konflikt med Straffeloven, hvorimod det er højst tvivlsomt, om man i øvrigt vil opnaa at undertrykke det, som den højtærede Minister ønsker at undertrykke. Det er mig ogsaa ganske umuligt at se, hvad der pludselig skal begrunde denne skærpede Kurs. Er Regeringen virkelig saa ømfindelig med Hensyn til Offentlighedens Omdømme, at den nødvendigvis maa have en særlig Beskyttelse over for dem, der tillægger den Handlinger, den ikke har foretaget? Den højtærede Justitsminister har for ikke saa lang Tid siden indført i Presseloven noget, der hedder Berigtigelsespligt. Skulde Bestemmelsen herom ikke i dette og andre Tilfælde kunne benyttes med tilstrækkelig Virkning? (*Justitsministeren* [Steinke]: Nej, den duer ikke!). Nu siger den højtærede Minister, at den duer ikke. Det forstaar jeg ikke. Da den i sin Tid blev indført, var den meget vigtig. Jeg kan for øvrigt her indskyde den Bemærkning, at det vel maa være med lidt blandede Følelser, at den højtærede Minister i disse Dage ser, hvorledes Bestemmelserne i hans nye Presselov vendes mod hans egen Presse. I tre Tilfælde har Domme og Kendelser forpligtet socialdemo-

kratiske Blade til at optage Berigtigelser, og der er endda overgaaet to Blade, „Demokraten“ i Aarhus og „Fyens Socialdemokrat“ i Odense, den Tort at maatte optage store tospaltede Berigtigelsesartikler fra kommunistisk Side, Artikler, hvori Kommunisten Folketingsmand Aksel Larsen, stempler nogle Meddelelser i de paagældende Blade som ganske usandfærdige. Nu er der intet at sige til, at usandfærdige Meddelelser skal berigtiges, selvfølgelig skal det; men har det alligevel ikke givet i den højtærede Minister, da disse Berigtigelser blev gennemtvunget? Det har vist ligget uden for Ministerens Tanke, at den socialdemokratiske Presse paa Baggrund af Presseloven skulde ligefrem reklamere for Kommunismen, og det er jo netop det, som sker. Tilfældet kunde derfor maaske være et Avis til Ministeren om at være lidt varsom med alt for vidtgaaende Indgreb i Ytrings- og Pressefriheden. Det kunde meget vel hælde, at saadanne Bestemmelser under en ny politisk Konstellation kunde vende sig imod netop den højtærede Ministers Parti og Presse.

Ser man paa Ændringerne til 27de Kapitel, om Freds- og Ærekrænkelser, finder man bortset fra de aktuelle Bestemmelser om Dokumenttyveri og Raceforfølgelse den samme Tendens til gennem skærpede Straffebestemmelser og udvidet Straffeomraade at indskrænke Ytrings- og Pressefriheden. Man møder denne Tendens straks i § 263, hvorefter den, der krænker nogens Fred ved offentlig Meddelelse om nogens huslige eller andre rent personlige Forhold, ubetinget ifalder Bøde eller Hæfte indtil 6 Maaneder. Den højtærede Minister mener, at der i Ordene „krænker nogens Fred“ skulde ligge en tilstrækkelig Garanti over for en for vidtgaaende Fortolkning af denne Paragraf. Jeg deler ikke denne Opfattelse, og selv med Anerkendelse af den Beskyttelse, Privatlivet har Krav paa, vil Bestemmelsen kunne føre til højst urimelige Resultater.

En helt ny Bestemmelse findes i § 267 a, hvor det siges, at der ikke ved Afgørelsen af Skyldspørgsmaalet eller ved Straffens Fastsættelse maa tages Hensyn til, om der inden for den paagældendes særlige Kreds antages at gælde en udvidet Ytringsfrihed. Rigsadvokaten argumenterer, som det allerede tidligere er nævnt, stærkt imod denne Bestemmelse, idet han gør gældende, at Domstolene ved Vurdering af Æresfornelser tager Hensyn til Baggrunden, Motiverne, de Forhold, hvorunder de æresfor-